

אכריז עלייהו בכל יומא, ולית מאן דציית
 אודניה לקבליה. האי קרא קשיא, פיון
 דכתיב הנבא אל הרוח, אמאי זמנא אתרא
 הנבא בן אדם ואמרף אל הרוח.

אלא מפאן אוליפנא רזא דחכמתא, תרין
 קיימין הכא, חד לאתערא מתתא
 לעילא, דאי לא מתערין לתתא, לא מתערין
 לעילא, ובאתערוותא דלתתא אתער לעילא.
 הנבא אל הרוח מתתא לעילא. הנבא בן אדם
 ואמרף אל הרוח, מעילא לתתא.

דהא אפילו לעילא, באתערוותא דלתתא,
 נקיט ההוא עלאה מעלאה מניה. פגון
 האי קרא, (יחזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוחות
 באי הרוח, מארבע רוחות, דא דרום ומזרח
 וצפון ומערב, ורוח אתיא ממערב,
 באתחברותא דאלין אתרנין. כמה דאת אמר,
 (במדבר כא) פרוה נדיבי העם וגו'.

ומהבא נפקין רוחין ונשמתינ לבני עלמא
 לאצטיירא בהו. ופחי, כמה דאת
 אמר, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. תא
 חזי, נקיט מהאי גיסא, ויהיב בגיסא אתרא,
 ועל דא (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים
 והים איננו מלא. אמאי איננו מלא, בגין
 דנקיט ויהיב, אעיל ואפיק.

רבי אלעזר שאיל שאלתא לרבי שמעון.
 אמר, הואיל וקדשא בריך הוא גלי
 קמיה דבני נשא ימותון, אמאי נחית נשמתינ
 לעלמא, ואמאי אצטרין ליה. אמר ליה,
 שאלתא דא קמיהו דרבנן שאילו כמה
 וכמה, ואוקמוה. אבל קדשא בריך הוא יהיב
 נשמתינ דנחתינ להאי עלמא, לאשתמודעא
 יקריה, ונקיט לון לבתר, אי הכי אמאי נחיתו.

קשה, פיון שכתוב הנבא אל
 הרוח, מדוע פעם נוספת הנבא
 בן אדם ואמרף אל הרוח?
 אלא מפאן למדנו סוד החכמה,
 שנים עומדים כאן - אחד לעורר
 מלמטה למעלה, שאם לא
 מתעוררים למטה לא מתעוררים
 למעלה, ובהתעוררות שלמטה
 מתעורר למעלה. הנבא אל הרוח
 - מלמטה למעלה, הנבא בן אדם
 ואמרף אל הרוח - מלמעלה
 למטה.

שחרי אפלו למעלה,
 בהתעוררות שלמטה לוקח אותו
 עליון מהעליון ממנו. כמו פסוק
 זה, כה אמר ה' מארבע רוחות
 באי הרוח. מארבע רוחות - זה
 דרום ומזרח וצפון ומערב, ורוח
 באה ממערב בהתחברות של
 אלה האחרים, כמו שנאמר
 (במדבר כא) פרוה נדיבי העם וגו'.

ומפאן יוצאות רוחות ונשמות
 לבני העולם להצטיר בהם,
 ונושבים, כמו שנאמר (בראשית ב)
 ויפח באפיו נשמת חיים. בא
 ראה, לוקח מצד זה ונותן מצד
 אחר, ועל זה (קהלת א) כל הנחלים
 הולכים אל הים והים איננו מלא.
 למה איננו מלא? משום שלוקח
 ונותן, מכניס ומוציא.

רבי אלעזר שאל שאלה את רבי
 שמעון. אמר, הואיל וגלוי לפני
 הקדוש ברוך הוא שבני אדם
 ימותו, למה הוריד נשמות
 לעולם, ולמה הוא צריך את זה?
 אמר לו, שאלה זו לפני רבנן
 שאלו כמה וכמה, ובארוה, אבל
 הקדוש ברוך הוא נותן נשמות
 שיורדות לעולם הזה להודיע את
 כבודו, ולוקח אותן אחר כך. אם
 כך למה ירדו?

אָרָא, רָזָא דָא, הָכִי הוּא. פֶּתַח וְאָמַר, (משלי ה)
שְׁתֵּה מַיִם מִבּוֹרֶךְ וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ
בְּאֶרֶץ, הָא אֹקִימָנָא. בּוֹר, אֶתֶר דְּלֹא נִבְיַע
מִגְרָמִיָּה, וְאִימְתִי נִבְעִין הַנִּי מֵיָא, בְּשַׁעֲתָא
דְּאִשְׁתְּלִים נִשְׁמַתָּא בְּהַאי עֲלָמָא, כַּד סְלָקָא
לְהוּא אֶתֶר דְּאִתְקִשֵׁר בֵּיהּ, כְּדִין הוּא שְׁלִים,
מִכָּל סְטָרִין מִתְתָּא וּמַעֲלָא. (ס"א ומכל סטרין).

[ומכל הטרין].

וּבְשַׁנְשֻׁמָּה עוֹלָה, אִז מִתְעוֹרְרַת
תְּשׁוּקַת הַנִּקְבָּה לְזָכֵר, וְאִז
נוֹבְעִים מַיִם מִלְמִטָּה לְמַעְלָה,
וּבוֹר נַעֲשֶׂה בְּאֶר, מַיִם נוֹבְעִים,
וְאִז הַתְּחַבְרוּת וְיַחְוּד (ויסוד)
וּתְשׁוּקָה וְרִצּוֹן נִמְצָאִים, וְלִמָּה
שְׁהֵרִי בְּנִשְׁמַת הַצְּדִיק נִתְקַן אוֹתוֹ
מִקּוֹם, וּמִתְעוֹרְרַת חֲבִיבוּת וְרִצּוֹן
לְמַעְלָה וּמִתְחַבְרִים כְּאֶחָד.

רְאוּבֵן בְּכָרִי אִתָּה. כֶּף הוּא וְדָאִי,
טְפָה רְאוּבֵן שֶׁל יַעֲקֹב הֵיטָה,
וְרִצּוֹנוֹ בְּמִקּוֹם אַחֵר הִיָּה, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּאֵר. בֵּא רְאֵה, רְאוּבֵן וְכָל
שְׁנַיִם עָשָׂר הַשְּׂבָטִים, כָּלֵם
אֲחוּזִים בְּשִׁכְנֵיהֶם, וּכְשֶׁרָאָה יַעֲקֹב
אֶת הַשְּׂכִינָה עֲלָיו, קָרָא לְשְׁנַיִם
עָשָׂר בְּנָיו לְהַתְּחַבֵּר עִמָּה.

וּבֵא וְרָאָה, מִטָּה שְׁלָמָה לֹא
נִמְצָאָה מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם
כְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שֶׁרָצָה יַעֲקֹב
לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. אֲבָרְהָם
מִימֵינוֹ, יִצְחָק מִשְׁמָאלוֹ (דק),
יַעֲקֹב הָיָה שׁוֹכֵב בֵּינֵיהֶם, שְׂכִינָה
לְפָנָיו. פִּינּוֹן שֶׁרָאָה כֶּף יַעֲקֹב, קָרָא
לְבָנָיו, וְאָחִז אוֹתָם סָבִיב
הַשְּׂכִינָה, וְסִדֵּר אוֹתָם בְּסִדּוֹר
שְׁלָם.

מִנֵּיִן לָנוּ שֶׁסִּדְרָם סָבִיב הַשְּׂכִינָה?
שְׁכִיבוֹת הָאֶסְפוֹ, וְאִז נִמְצָאָה שֵׁם
שְׁלָמוֹת הַכֹּל, וְכִמְהָ מְרַכְּבוֹת
עֲלֵיוֹנוֹת סָבִיבָם. פֶּתַחוּ וְאָמְרוּ,
לֵךְ ה' הַגְּדֹלָה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. אִז
הַתְּכַנֵּס הַשֶּׁמֶשׁ אֶל הַלְּבָנָה,
וְהַתְּקַרֵּב מִזְרַח לְמַעְרָב. זֶהוּ

פֶּתַח וְאָמַר, (משלי ה)
שְׁתֵּה מַיִם מִבּוֹרֶךְ וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ
בְּאֶרֶץ, הָא אֹקִימָנָא. בּוֹר, אֶתֶר דְּלֹא נִבְיַע
מִגְרָמִיָּה, וְאִימְתִי נִבְעִין הַנִּי מֵיָא, בְּשַׁעֲתָא
דְּאִשְׁתְּלִים נִשְׁמַתָּא בְּהַאי עֲלָמָא, כַּד סְלָקָא
לְהוּא אֶתֶר דְּאִתְקִשֵׁר בֵּיהּ, כְּדִין הוּא שְׁלִים,
מִכָּל סְטָרִין מִתְתָּא וּמַעֲלָא. (ס"א ומכל סטרין).

וְכַד נִשְׁמַתָּא סְלָקָא, כְּדִין אִתְעַר תִּיאֹוּבְתָא
דְּנוֹקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, וּכְדִין נִבְעִין מֵיָא
מִתְתָּא לְעֵילָא. וּבוֹר, אִתְעַבִּיד בְּאֶר, מִיִּין
נִבְיַעָאן. וּכְדִין אִתְחַבְרוּתָא וְיַחְוּדָא (נ"א ויסודא)
וְתִיאֹוּבְתָא וְרַעוּא אִשְׁתַּפַּח. (להא) דְּהָא
בְּנִשְׁמַתָּא דְּצִדִּיקָא אִשְׁתְּלִים הֵהוּא אֶתֶר,
וְאִתְעַר חֲבִיבוּתָא וְרַעוּתָא לְעֵילָא, וְאִתְחַבְר
כְּחָד.

רְאוּבֵן בְּכָרִי אִתָּה, הָכִי הוּא וְדָאִי, טְפָה
קְדָמָא דְיַעֲקֹב הָיָה, וְרַעוּתֵיהּ בְּאֶתֶר
אֲחֵרָא הָיָה כְּמָה דְאִתְמַר. תָּא חֲזִי, רְאוּבֵן
וְכִלְהוּ שְׂבָטִין תְּרִיסַר, כְּלָהוּ אִתְאֲחַדְדִין
בְּשִׁכְנֵיהֶם, וְכַד חָמָא יַעֲקֹב לְשִׁכְנֵיהֶם עַל
גַּבֵּיהּ, קָרָא לְבָנָיו תְּרִיסַר לְאִתְחַבְרָא בֵּיהּ.

וְתָא חֲזִי, עֲרִסָא שְׁלִימְתָא לָא אִשְׁתַּפַּח מִן
יּוֹמָא דְאִתְבְּרִי עֲלָמָא, כְּהֵיכָא שְׁעִתָּא
דְּבַעָא (דף רלז ע"ב) יַעֲקֹב לְאִסְתַּלְקָא מִעֲלָמָא,
אֲבָרְהָם מִימֵינֵיהּ, יִצְחָק מִשְׁמָאלֵיהּ, יַעֲקֹב
הָיָה שְׂכִיב בֵּינֵיהוּ, שְׂכִינְתָא קָמִיָּה. פִּינּוֹן
דְּחָמָא יַעֲקֹב כֶּף, קָרָא לְבָנָיו, וְאִחִיד לִוּן
סַחְרֵינֵיהּ דְּשְׂכִינְתָא, וְסִדֵּר לִוּן בְּסִדּוֹרָא שְׁלִים.

מִנָּא לָן דְּסִדֵּר לִוּן סַחְרֵינֵיהּ דְּשְׂכִינְתָא, דְּכִתִּיב
הָאֶסְפוּ, וּכְדִין אִשְׁתַּפַּח תַּמָּן שְׁלִימוֹ
דְּכָלָא, וְכִמְהָ רְתִיכִין עֲלָאִין סַחְרֵינֵיהּ. פֶּתַחִי
וְאָמְרִי, (דבריי הימים א כט) לֵךְ ה' הַגְּדֹלָה וְהַגְּבוּרָה
וְגו', כְּדִין אִתְכַּנֵּישׁ שְׁמָשׂא לְגַבֵּיהּ דְּסִיְהָרָא,